

A GÉP HARCA AZ ARANNYAL

Frantz Arkwright a "Technokrácia ABC-je" címen könyvet írt, amely a gépek használatának káros következményeire mutat rá s hoz fel számtalan példát arról, hogy a technika fejlődése hogyan okoz munkanélküliséget. A technokratákról nevéük után azt gondolnók, hogy tűzőn-vizen keresztül védelmükbe veszik a gépet, amelyet a világgazdasági válság alatt csaknem ugyanannyi támadás ért, mint az aranyvalutát. E helyett a szerző, aki a nagy tömeg előtt akarja népszerűsíteni ezt az izgató-vérges amerikai mozgalmat, túlyomórészt arra szorítkozik, hogy a gép romboló hatását ismertesse. Nem tudjuk meg tőle, hogy a technokraták tulajdonképpen mit akarnak, ellenben világos lesz előtűnő, hogy ezernyi bajunk mellett külön kell törődni a géppel, amelyet tulzó beállítással a bajok egyetlen okozójának lehet feltüntetni.

A technokrácia szép és divatos szó, valószínű, hogy igen sok magyar ember akad, aki majd először ettől az amerikai technokratától veszi tudomásul, hogy nincs minden rendjén a gép körül. Az ember, akár hogy is tagadjuk, a reklám rabja s annál ügyesebb reklámot el sem lehet képzelni, mint egy ismerős hangzó szót, amely alá új fogalmat növeszték azzal, hogy minden intelligens embernek tudomást kell szerezni róla. A technokráciát elolvassuk, mert ennek az amerikai fogalomröplentyinek hódító neve van s alig jut eszünkbe, hogy már számtalanszor megírták azt, amit az amerikai mondani tud.

A legérdekesebb mégis csak az, hogy a technokráciának sikerült a gép által előidézett veszedelmre felhívni a figyelmet azáltal, hogy egyetlen helyes valutáris alapot az energia-egységét kiáltotta ki. Viszont Oswald Spenglernek ez előtt egy évvel a gépről s az emberről írott munkája csekély visszhangra talált, pedig azt írta meg, hogy a mai keresztény kultúra áldozatul esik a technika fejlődésének.

Híába jött Spengler, akiről mindenki hallott, ellenben az ismeretlen technokraták világeredeklödéshez jutottak, mert egészen észszerűtlen valutapolitikai reformot hirdettek. Mióta az angol, amerikai és francia arany oly nagy szerepet játszik a világgazdaságban, járványszerűen lépett fel a pénzről való elmélkedés divatja, amely egy angol lordnak a múlt században elhangzott véleménye szerint több embert tett bolonddá, mint a szerelem. A talaj elő van készítve minden gondolat elterjedése számára, amely a valutáról mond valamit, feltéve, ha az a legképtelenebb állításokat tartalmazza.

Tudjuk, hogy a gép egy évszázad alatt óriássá nőtt, igen sok munkaszeretett tett feleslegessé, úgy hogy a világgazdasági válság egyik előidéző okának kell tekinteni. A Thiesseu műveknél azelőtt 10.000 munkás 75.000 tonna acélt állított elő, míg most 900 munkás 170.000 tonnát termel. A Hördegyárban 9600 munkás teljesítménye 40.000 tonna nyersvas volt, ma 5000 munkás tud 90.000 tonnát termelni. Tudjuk, hogy az elektromos erővel működő hídaru 124 emberből 120-at tett feleslegessé s hogy azt a munkát, amelyet azelőtt 228 vasöntő végzett el, ma 82 ellátja és 130 rakodómunkás helyét elnézéses 38. Még sem jut eszébe senkinek, hogy vissza kell hozni azt a kort, amelyben még csak a kézmunkát ismerték. Mert, ha Ford csak negyedannyi munkást foglalkoztat ma, mint 1928-ban, nem mondják, hogy a fordizmus az oka, hanem rámutatnak arra, hogy Európa tízedannyi autót vesz át, mint öt évvel ezelőtt.

KÉT ASSZONY — KÉT EMBER

IRTA: SZABÓ MARIÁ

Együtt katonáskodtak. Egy napon vitték haza kiválasztott mátkájukat. Egymás mellett laktak. Úgy látszott akkor: egyformán halad az életük. De tavasz fakadtával Gál János hiába hívta szántani a szomszédját. Molnár István komoran felelt:

— Eredj, ha jó esik ...
— Hát persze, hogy jó esik! Tegnap a határt jártam. Uton, utfele virít a kakukksalát. A pacsi meg dalol, akár a feleségem ...

A szomszédból csakugyan áthallatszott a fiatalasszony nótázása. Répát vágott a tehénnek, keverte szecskával. Babos ruhájában már közeledett is az istálló felé. Emelte a nagy kosarat.

János elébe ugrott:
— Ne cepekedj, Zsófi ...
Az asszony nevetve hártotta el a segítőkészet:

— Hát ha nem volnál itthon? Nem esik le az ujjamról a karikagyűrű, ha kiviszem.

— De, ha itthon vagyok, csak nem néztem el, hogy te emelgesd. Add ide, na ...

— Fogd meg hát a másik fülem!

Egymásra nevettek. Vitték a közös terhet és megettették a bőven tejelt tehenet.

István a közös kertészre támaszkodott, de nem nézett át. Befelé figyelt a maga házába. Ott még csend volt.

Jánosék már újra az udva-

ron voltak. A férfi az ekét igazgatta. Az asszony keze ügyébe rakta urának a csavarokat és az ekekulcsot. A lovakat is együtt hámozták.

Most zaj támadt az István házában is. Keményen pattogott egy női hang. Hogy mit mondott, azt nem hallotta a férfi, befele húzott nyakkal mégis befelé igyekezett. Pár perc múlva korszóval jött elő. Iparkodott lóvizért az artézikutra.

Akkor kanyarodott ki János is a kapun. Zsófi kísérte:

— Aztán délre 'élet viszek.

— Nem érdemes. Közel van ez a forduló, hazajöhetnek.

— Ha közel van, annál inkább kimehetek én. Eleget lépgetsz egész nap az eke után! Áldjon meg az Isten, János.

János visszamosolygott. István nagyot sóhajtott. Az asszony a kezével intgetett — hogy a kaputól visszafordult, újra dal zendült a szívből.

A szomszéd ház ajtajában ási tozva jelent meg a másik asszony. Kócos volt és lögött róla a rosszul felvett ruha. A kutyája örvendőz farkszóvalással futott elébe. Feléjergott.

— Hogy az ...

Durva szitok hagyta el a száját, mintha varangyosbékák úrták volna belőle. Zsófi ijedten nézett arra. De erőt vett magán. Vidáman átköszönt:

— Jóreggelt, Zsuzsika! ... Szépen sütsz ez az áldott nap!

— Felőlem süthet ... Nem értem mért örülsz ugy neki!

Hogy miért örül a napnak? Ezen Zsófi még soha nem gondolkozott. Szegyenkezett, mint ha valami butaságot mondott volna.

— Hát ... csak úgy örülök.

— Jó neked ... Én bizony majd szétbukkanok megembe, ha arra gondolok, hogy Silitó Pálné fogadott tegnap cselédet.

— Cselédet? ... Igaz, hogy tehetősek ... Meg sok is a gyerek ... de azért cselédet fogadtam ...

— Igazsága van ... Majd is bolond, hogy agyondolgozza magát ... Én sem dolgoznék, ha nem volna muszáj ... De hát nekem muszáj ... Neked is ... Elvette az Isten az eszünket, Zsófi, hogy ilyen kódosokhoz mentünk ...

— Már mér volnának kódosok? Megnélek a maguk földje után ... Különbön az sem volna baj, ha nem élnének meg ... Legfeljebb én is járnék nap-szárba Janival.

— Amilyen bolond vagy, töléd az is kitelne ... Nem is lesz te belőled soha semmi. Az ilyen asszonyt csalja meg legelőbb az ura. Már én csak mindig éreztem vele, hogy köszönje meg, amiért hozzámentem. De azért ma sem volt víz, mikor felkeltem ... El is hájtottam azonnal a kutra.

Ezzel szemben, ha a kereskedő forgalma negyedére csökken, akkor gyorsan kialakul a vélemény: nincs pénz, mert rossz az aranyvaluta. S akkor lehet mindenre gondolni az energiától kezdve a cserekereskedésen keresztül a gazdasági rendőrség intézményig, amelynek feladata volna minden tőkegyüvedelmet felkutatni, viszont tudományos egyszerűséggel nem látják meg, hogy ezer és ezer ember nem dolgozik s nincs pénze azért, meri a nemzetközi politika bizonytalansága nem engedi a tőkéhez azt, akinek száma van s nem engedi megvenni annak az áruját, akiét a külföldi fogyasztó kívánja.

A technokrácia a gépeket nem akarja összerögni, de az aranyvalutát ki akarja dobni az elhasznált intézmények lomtarába, pedig egyöntetű az a felfogás, hogy a technika fejlődése bajt csinált, viszont a vélemények megoszlanak a körül, hogy az aranyvalutát jogosan lehet-e valamivel is válótni.

Minden szellemi kavargás a pénz és a gép körül végeredményben csak egyre jó. A mérnökök teljesítették feladatukat, amely egy szólt, hogy a munka hatékonyaságát növelni kell. A munka termelőképessége az utolsó tíz év alatt az élelmiszeriparban legalább 50, a textiliparban 20, a kémiai iparban 60, a fémiparban 70, a közlekedési eszközökben 250 százalékkal emelkedett. A mérnök jól dolgozott. Viszont, hol maradt társadalmi életünk jogi szervezetének fejlődése? Hol láthatjuk gazdasági életünk irányításában a kialakulást? A kultúra különböző területein a fejlődés aránytalanságát vehetjük észre, de ez még sem látszik elég oknak arra, hogy a léort, amelyből az emberekben három és félmilliónyi van Amerikában, bevezessük az arany helyébe a jegybankot trezorjába.

Oly sokat szenvedett mai nemzedékünk sávárogra várja a megváltó gazdasági lángelmét s készséggel nyujtaná a babért a rajta segítő technokrácia felé is.

Teljesen uszjeri az aranynak lóerővel való pótlását indítványozó eszme, de ismét egy erős bizonyíték amelllett, hogy az emberimunka megbecsülését és értékét kell az öt mezőillető helyre visszaállítani s akkor a munkás újból feltámadó önbizalma képes lesz megküzdenni a tornyosuló akadályokkal.

Beszélgessünk

Eredetiség — Utánzat. Vegyük csupán csak a depressziót.

Vannak, akik a legsúlyosabb körülményekben is az egyéni adottságukhoz vagy a jobbik énjükhöz mérten, vagyis eredetesen, mások ellenben egymást a silányabb oldalról utánozva viselkednek.

Valahol megütődik egy hang s némelyek mindjárt képzelnék hozzá valamit, akár kis vagy nagy mértékben, mások ellenben figyelembe sem veszik vagy csak gyöngén vesznek tudomást arról, de aránylag kevesen mérlegetik a hallott hang körülményeit úgy, ahogyan kellene.

Mióta a depresszió mély árkot vágott az emberek gondolatvilágában és életvezetésében, azóta sok-sok hang hallatja magát a társadalmi tevékenység terén. De bizony nem minden hang igazi, eredeti, hanem hihetetlenül sok az utánzat és a lemásolt, átvett hang.

Sok-sok szív csak azért elkecsereglett, lehangozt és reménytelenséget, mert más szív valóban az s mivel valamennyiben közel érzik magukat ezekhez a szerencsétlen helyzetben sínylődő lelkekhez, így szinte akaratlanul utánzózzak amazok keserves panaszát, elkecseregését vagy felháborodását. Sőt, gyakran megtörténik, hogy a jelgátásban s az elégedetlenségben emezek túl tesznek amazokon, akik már valóban az élet sötétlő örvényeibe sodródtak.

— Csak hogy egyszer már téged is láttak!

— Hol jártál, pajtás?

— Napszámost kerestem. De egyet sem kaptok.

— Elmegyek én hozzád kölcsönbe ... Majd egyszer te is segítesz nekem ...

— Letörjék a te tengeridet is ... Azt ugyan nem ... Nem lesz nekem még két zsákkal se holdanként. Elkéstem szántásal, vetésével, kapálással ...

Megvert engem az Isten, János Jánosnak most az a tavaszi nap jutott az eszébe, mikor hiába hívta munkába a szomszédját. Mindennap hallhatta a felesége átközését is. Nem is kérdezősködött hát. Csak a maga feleségére gondolt nagy hállával ... Szegény, dalolva várja az első gyermeküket is, mint-ha nem is félne a nehéz órájától ...

Nem igen beszélgettek dologközben sem. Délelőtti jött Zsuzsika, mosolyogva hozta a gulyást meg a túróspalacsintát. Ott ül: János mellett, míg ettek. Összetévedt a nézésük, ahogy az István mohó evését látták. Egyet is gondoltak: — Ez a szegény ember is régen ehetett rendszeres ételt!

Polyt a munka tovább. Csak este felé szöjt oda István Jánosnak, mikor a tele zsákokat szerkérré rakták.

Hát sok szép áldás, halod ... De áldás a te egész életed ... Mert, hogy ilyen ez az asszony.

— Áldja meg az Isten!

Ugy mondta ezt János, mint-ha imádkoznék. Nem vett észre, hogy a másik férfi szeméből könny csordul a harmatos tengerikörörra ...

— Hát ... csak úgy örülök.

— Jó neked ... Én bizony majd szétbukkanok megembe, ha arra gondolok, hogy Silitó Pálné fogadott tegnap cselédet.

— Cselédet? ... Igaz, hogy tehetősek ... Meg sok is a gyerek ... de azért cselédet fogadtam ...

— Igazsága van ... Majd is bolond, hogy agyondolgozza magát ... Én sem dolgoznék, ha nem volna muszáj ... De hát nekem muszáj ... Neked is ... Elvette az Isten az eszünket, Zsófi, hogy ilyen kódosokhoz mentünk ...

— Már mér volnának kódosok? Megnélek a maguk földje után ... Különbön az sem volna baja, ha nem élnének meg ... Legfeljebb én is járnék nap-szárba Janival.

— Amilyen bolond vagy, töléd az is kitelne ... Nem is lesz te belőled soha semmi. Az ilyen asszonyt csalja meg legelőbb az ura. Már én csak mindig éreztem vele, hogy köszönje meg, amiért hozzámentem. De azért ma sem volt víz, mikor felkeltem ... El is hájtottam azonnal a kutra.

Bátortalanul felelt Zsófi:

— A vizet igazán elhozhatná magad is, Zsuzsika ... Járhatnánk együtt a kutra ... Az urad meg inkább szántani menne ...

Csipőre lendült a másik asszony keze. Rikácsoló hangja valósággal ütött:

— Mit?! ... Te még bele-szólsz a dolgomba? Magad sor-sát igazságsz, ne az enyémet! Ha neked jó ez a kódos élet, hát örülj neki ... Én meg szidom, mig élek. De szidom azt is, aki belevitt.

— Zsófi vissza akart felelni, — de, ahogy a Zsuzsika felült arcába nézett megborzadt. Egészen megvénitette az indulat ... Isten őrizzen, hogy ilyenre változtassa a harag. Szó nélkül beszaladt a korszójáért.

Nem is beszélt többet egymással a két asszony. A János portáján zengett tovább a dal, az István meg a Zsuzsi örökös Istenkáromlása. Haragudott egész nap. Mindenért, mindeikre. Nem volt előtte megállása sem embernek, sem állatnak. Kiveszekedte a házból az ura egész családját. Elmarta meg a rossz hírekre másfaluból előjött anyját is. Elégedetlenség és télenség volt az élete, az uráé meg szomorúság s elkecsereglettség. Különösen akkor volt nagyon szerencsétlen István, mikor a másik udvarról áthallatszott a Zsófi vidám dalolása. Látnia kellett, hogy sürgő-forog katonatársa körül az asszony, hogy segíti minden munkájában. Kerülte István. Elválasztotta őket a két asszony különbözősége. István szegylete el nem titkolható nyomorult életét, János meg sajnálta a barátját és nem hívta át, nehogy dicsekedésnek érezze a boldog boldogulását. De a régi hűség szavak nélkül is megmaradt a szívében.

Össze fordult az idő. A hánar beköszöntő fagyok miatt sietni kellett a tengeritöréssel. János körülszaladta a falut napszámosként, de egyet sem kapott. Visszajövet a kapuban találkozott Istvánnal. Örömmel nyujtotta feléje a kezét.

Valahogy az emberi természet olyan, hogy ki-ki a saját baját sokkal fokozottabb arányban érzi és látja, mint a másét. Bár ennek is meg van a kivételes jó oldala a dolgok észlelésében, azonban, mint anynyi sok más adottságot, ezt is sokan hibásan értelmezik és alkalmazzák. A téves alkalmazás főként akkor történik, amide valaki a maga bajában csak elkecsereg s tétlenül elégedetlenkedik, zúgolódik, ahelyett, hogy a baj okait megjelgyezze, kikütsassa és általában, a nehéz helyzetet, amibe sodródott, tanulmány tárgyává tegye olyformán, hogy annak akár önmaga vagy más valakinek hasznát vegye. Az emberi fejlődés csodálatos méreteket öltene éppen a bajok, nehézségek, katasztrófák s nagy összeomlások vagy sikertelenségek esetén, ha az emberek általában nem egymást okolnák vagy gánecsolnák, hanem ki-ki a maga helyén, ahelyett, hogy a keserű, meddő panaszba fojtáná megmaradt energiáját, hanem értelmes módon a bajok orvoslására s a még megértőbb állásfoglalásra fordítaná képességét, idejét és erejét. Nem szabad elfelejteni, hogy a legrémesebb bajoknál még mindig iszonyatosabb az emberen-alulláság. Az ember nem akkor igazán ember, amikor jólétben van s ugyszólván minden kívánása teljesedik, ha nem amikor kísértések közepett helyén van a szíve és a fejét nem veszteli el az élet viharában. A bajok tehát nem elkecseregést szító panaszra, hanem fokozottabb éberségre, életismeretre s önfegyelmezésre vannak hivatva serkenteni az embert.

Ha a depresszióban csupán csak mérhetetlen kifogást és sötét okot az elégedetlenségre s nyavalygásra lát az ember, akkor bizony az ember éppen ugyanabba a sötétbe lép, ahol a depresszió után, mint volt a depresszió szíve előtt. És ekkor tényleg minden panasz és elkecsereglet, ami az emberi szívből kiáradt, csak gyümölcsstelenül szórta virágait az élet fergetegebe.

Ha valamiben szilárdan és eredetesen kell viselkednünk, úgy legyen az, hogy: tanuljunk meg a terhek viselését, tehetőségünkhez mérten, finom lelkiismerettel és bátor, értelmes akaratral és ugyanakkor kíméljük meg egymást minden elke-

rülhető, főleg terhektől. A depresszió bármire néző kétszerte nagyobb teher, ha főként menekésre gondol s nem óhajtat becsületesen megküzdenni azzal kitartó lelkesedéssel és minden erejével.

Biró Károly

Ezuton is felhívjuk honfitársaink figyelmét, hogy Dr. Biró csak teljes névalírással és pontos címmel ellátott levelekre válaszol, de bárki tessék szerinti jellegű adhat még szemkivül, ha még nevének kezdőbetűit sem akarja nyilvánosságra hozni.

Dr. Biró Károly új címe: 205 Canada Bldg. Saskatoon, Sask.

AZ IDEGESSÉGRŐL

Az idegesség napjainkban nagyon gyakori panasz. A rossz viszonyok a nehéz megélhetés sok embert tetek idegessé, kik azelőtt e bajnak a híret sem hallották. Az idegesség alatt általában az idegrendszer ingerlékenységének a fokozódását értjük, amihez különféle testi és szervi panaszok csatlakoznak. Az idegesség azonban kivül a jellemnek a megváltozását is okozza.

Idegességet külső okok idézhet elő. Nincs oly egyén akinek az idegrendszere súlyos lelki élményeket, csapásokat, betegségeket nyom nélkül túrne el. Ha valakinek bukott barátjéért fizetni kell és ez az ő anyagi megérdeklődését okozza, akkor az illető idegessé válik. Panaszoknál fogva álmatlanság, fáradtság, fejfájásról és szinte az volna a csoda, ha ilyen esetben különböző tudna maradni. Azt mondjuk, hogy mindenkiben van bizonyos mértékű idegesség, betegségeknek azonban csak a nagyfokú idegességet mondhatjuk.

Mint említettem az ideges ember jellege is megváltozik. A normális ember életmódja az arany középutat követi ugyan munkájában, mint élvezeteiben. Az egészséges ember azonban, állíthatjuk, hogy inkább a jókedv felé hajlik és inkább a visszavonuló kedvetlen embert tekinthetjük kivételnek. Az ideges emberek között is megtaláljuk a kedvetlent és a jóhangulatú, azonban mindkét esetben túlozva. Az ideges ember kedvetlen, vetésével, kapálással ... Megvert engem az Isten, János Jánosnak most az a tavaszi nap jutott az eszébe, mikor hiába hívta munkába a szomszédját. Mindennap hallhatta a felesége átközését is. Nem is kérdezősködött hát. Csak a maga feleségére gondolt nagy hállával ... Szegény, dalolva várja az első gyermeküket is, mint-ha nem is félne a nehéz órájától ...

Nem igen beszélgettek dologközben sem. Délelőtti jött Zsuzsika, mosolyogva hozta a gulyást meg a túróspalacsintát. Ott ül: János mellett, míg ettek. Összetévedt a nézésük, ahogy az István mohó evését látták. Egyet is gondoltak: — Ez a szegény ember is régen ehetett rendszeres ételt!

Polyt a munka tovább. Csak este felé szöjt oda István Jánosnak, mikor a tele zsákokat szerkérré rakták.

Hát sok szép áldás, halod ... De áldás a te egész életed ... Mert, hogy ilyen ez az asszony.

— Áldja meg az Isten!

Ugy mondta ezt János, mint-ha imádkoznék. Nem vett észre, hogy a másik férfi szeméből könny csordul a harmatos ten-

gerikörörra ...

— Hát ... csak úgy örülök.

— Jó neked ... Én bizony majd szétbukkanok megembe, ha arra gondolok, hogy Silitó Pálné fogadott tegnap cselédet.

— Cselédet? ... Igaz, hogy tehetősek ... Meg sok is a gyerek ... de azért cselédet fogadtam ...

— Igazsága van ... Majd is bolond, hogy agyondolgozza magát ... Én sem dolgoznék, ha nem volna muszáj ... De hát nekem muszáj ... Neked is ... Elvette az Isten az eszünket, Zsófi, hogy ilyen kódosokhoz mentünk ...

— Már mér volnának kódosok? Megnélek a maguk földje után ... Különbön az sem volna baja, ha nem élnének meg ... Legfeljebb én is járnék nap-szárba Janival.

— Amilyen bolond vagy, töléd az is kitelne ... Nem is lesz te belőled soha semmi. Az ilyen asszonyt csalja meg legelőbb az ura. Már én csak mindig éreztem vele, hogy köszönje meg, amiért hozzámentem. De azért ma sem volt víz, mikor felkeltem ... El is hájtottam azonnal a kutra.

Bátortalanul felelt Zsófi:

— A vizet igazán elhozhatná magad is, Zsuzsika ... Járhatnánk együtt a kutra ... Az urad meg inkább szántani menne ...

Csipőre lendült a másik asszony keze. Rikácsoló hangja valósággal ütött:

— Mit?! ... Te még bele-szólsz a dolgomba? Magad sor-sát igazságsz, ne az enyémet! Ha neked jó ez a kódos élet, hát örülj neki ... Én meg szidom, mig élek. De szidom azt is, aki belevitt.

— Zsófi vissza akart felelni, — de, ahogy a Zsuzsika felült arcába nézett megborzadt. Egészen megvénitette az indulat ... Isten őrizzen, hogy ilyenre változtassa a harag. Szó nélkül beszaladt a korszójáért.

Nem is beszélt többet egymással a két asszony. A János portáján zengett tovább a dal, az István meg a Zsuzsi örökös Istenkáromlása. Haragudott egész nap. Mindenért, mindeikre. Nem volt előtte megállása sem embernek, sem állatnak. Kiveszekedte a házból az ura egész családját. Elmarta meg a rossz hírekre másfaluból előjött anyját is. Elégedetlenség és télenség volt az élete, az uráé meg szomorúság s elkecsereglettség. Különösen akkor volt nagyon szerencsétlen István, mikor a másik udvarról áthallatszott a Zsófi vidám dalolása. Látnia kellett, hogy sürgő-forog katonatársa körül az asszony, hogy segíti minden munkájában. Kerülte István. Elválasztotta őket a két asszony különbözősége. István szegylete el nem titkolható nyomorult életét, János meg sajnálta a barátját és nem hívta át, nehogy dicsekedésnek érezze a boldog boldogulását. De a régi hűség szavak nélkül is megmaradt a szívében.

Össze fordult az idő. A hánar beköszöntő fagyok miatt sietni kellett a tengeritöréssel. János körülszaladta a falut napszámosként, de egyet sem kapott. Visszajövet a kapuban találkozott Istvánnal. Örömmel nyujtotta feléje a kezét.

Háziorvosunk Levelesládája

Lapunknak elkerült Dr. Biró Károly közreműködését megnyerni abból a célból, hogy mindazon honfitársaink is kikérhessék tanácsát, akiknek a nagy távollátok miatt nincs módjukban átrendelődni fizikailag. Ezért rovatunk keretében Dr. Biró teljesen díjtalanul ad felvilágosítást minden olyan olvasónknak, akinek előzetesen rendezve van. — Akik kérdéseikre Dr. Birótól magánleveleket várnak, ezt is ingyen kapják, ha előzetesen egy levelet küldnek, amelyben az előfizetéssel együtt küldje a "Kanadai Magyar Újság" címére: 275 Hargrave St. Winnipeg, Man.

Ezuton is felhívjuk honfitársaink figyelmét, hogy Dr. Biró csak teljes névalírással és pontos címmel ellátott levelekre válaszol, de bárki tessék szerinti jellegű adhat még szemkivül, ha még nevének kezdőbetűit sem akarja nyilvánosságra hozni.

Dr. Biró Károly új címe: 205 Canada Bldg. Saskatoon, Sask.

W.M. Ötvenéves korban sok embernek kell szeméveget használni közeli munkához, olvasáshoz. Panaszal, hogy szemé könnyezik, a betűk összefutnak előtte arra mutatnak, hogy őnék is szemévegre van szükség. Szeméveget ne boltban vegyen hanem orvosossal irasson elő.

L. János L. A medence csontban lévő srappell szilánkot, ha panaszra nem ad okot nem szükséges eltávolítani. Megtörtént már gyakran, hogy évek óta panaszra okot nem adó gölyök eltávolítása súlyos fertőzéssel járt.

H.A.R. Hasfalli sérvet, mely vakbél műtét után keletkezett, csak újabb műtéttel lehet meggyógyítani. Különböző megrepedt vakbél műtete után látunk ily sérveket, melyért sem az orvosát, sem apóított nem lehet okolni. Ily sérvek oka az, hogy a gennyedés a varratokat szétválasztja, mellel azok összeszorítottak volna és a hasfalat e helyen nem izomszövet, hanem gyenge hegcsövet alkotja, amely a hasüri nyomásnak nem tud ellenállni. A műtét a szel felírásából és a hasfal helyreállításából áll.

RUMÁN BRUTALITÁS

Reményi Sándor nagyszalon-talírlapíró nemrégiben cikket írt a Szalon-talírlapban, melyben megírta, hogy egy Mihulin Mircea nevű litas rendőrtisztet a színház előtt felhárított izléstelenéget követett el éppen akkor, amikor a közönség a színházba igyekezett. Néhány nap múlva a rendőrtiszt ismét réteszen öklével támadt az újságíróra, aki egy orvos és egy ügyvéd barátja társaságában üldögélt. Reményi egyik szemére teljesen vak, a másikon pedig igen erős üveget visel, ughygon nem is tudott védekezni. A súlyos öklöcsapás után megremült ve tapasztalt, hogy másik szemével is alig lát már. Nem a kart már semmivel sem törődni csak szemé megmentésével és Budapestre akart utazni valamelyik szemészorvoshoz, de Nagyszalon-talírlap nem adott neki határátelépési igazolványt, Nagy váradon pedig azzal tagadták meg, hogy megszökött Nagysza lantáról, ahol az összetűzés ügyében ki akarták hallgatni. Végre illetőségi helyére, Szatmára utazott, ahol megkapta az utlevelet, de már későn, mert visszafelé utaztatás teljesen megvakult. Három orvos bizonyítványban igazolta, hogy a szerencsétlen ember annak ítésnek következtében veszítette el látását teljesen, amelyet a rendőrtisztől kapott.

S.K.B. Kezén levő kérgesedést valószínűleg szerszám okozta. Ha ápolatlanul hagyja fájdalmas repedések fognak keletkezni.